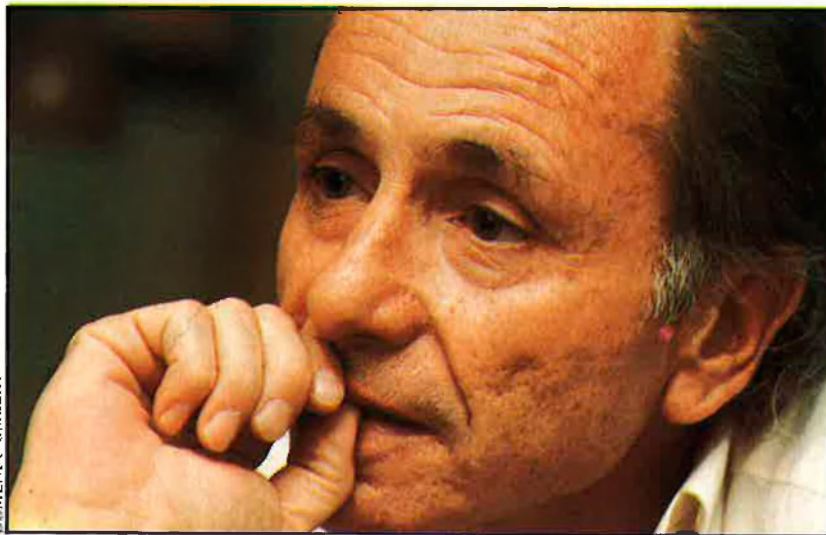

L'home de les mil cares

Daniel Roig

—**E**ntre tantes coses, ¿no ha pensat mai a escriure les seves memòries? Almenys, per estalviar-nos feina...

—Les memòries encara no hi són, però un esbós i el títol, sí. De feina, però, acabariu tenint la mateixa perquè només abarcarien els meus primers cinquanta anys.

—¿Però si ara en té 52!

—Per això, perquè cada any canvien... Sóc a la meitat.

—¿Sort o provocació?

—Molta sort. Jo no hauria fet res sense la sort al costat. Potser sí, que també amb una mica de provocació, però és que de fet només es parla del que sembla que ha sortit bé. També hi ha coses que han fracassat i d'aquestes, no en parla ningú.

—Per exemple...

—Només en el nivell personal i familiar, un accident de l'any passat...

—Però vostè no defalleix... ¿Què hi fa ara, a Rússia?

—¿A l'URSS? L'Up&Down en versió russa. El projecte havia quedat una mica aturat, però ara ha tornat a agafar empena i ens preocupem de fer que el local tingui la decoració, l'estil, el disseny, el ritme que convé perquè funcioni en un lloc com l'URSS.

—¿I com s'entén aquesta passió per organitzar el temps lliure dels russos, avui?

—Ells fan un hotel. I nosaltres ens posem dins l'hotel. Una mica els vestim, però per dins. Tot plegat la nos-

tra participació no deu sobrepassar el cinc per cent...

—¿És un bon mercat per explotar, l'URSS?

—Si el deixen explotar, sí, perquè no hi ha gairebé competència. Però hi ha molts poders fàctics.

—¿Què vol dir? ¿La perestroika fàctica?

—És que són molts anys d'un sistema. Reformen, contrareformen. Hi ha molts interessos acumulats amb el temps. En el fons, com passa aquí. La democràcia també té els seus poders fàctics.

—¿Ah, sí...?

—És clar, la banca n'és un. ¿Com s'explica que la banca hagi fet més beneficis que mai sota un govern socialista? ¿No és normal, oi?

—No ho sé... ¿No ho és?

—La banca està vivint la seva època d'or després de passar per uns anys de primitivisme financer. Fa uns anys jo demanava crèdits per a alguns dels meus projectes i el meu pare firmava les pòlisses.

¿Fill de papà, vaja?

—No, el meu pare era insolvent. És això el que vull dir. Hem passat d'un costat a l'altre.

—Tampoc no és Wall Street, això. Potser segueixen pagant els mateixos de sempre.

—Potser sí.

—Acaba de fer sortir el seu pare. Digui'm una frase que el defineixi.

—El més important que va fer va ser estimar el teatre.

Oriol Regàs, empresari multidisciplinar, ha tingut la sort de viure una vida singular. Fer un creuer pel Pacífic o travessar Àfrica amb moto, heus ací dos exemples de la seua particular forma de ser.

—Però el «Memorial Regàs» s'aguanta com pot.

—És el mínim que poden fer. És un reconeixement que es mereix. El meu pare, als anys cinquanta, va portar gent increïble en una mena de desert artístic, el Gassman, el Piccolo de Milà...

—¿I vostè ve d'aquest món?

—Bastant. El meu avi era el noi de can Culleretes...

—¿És l'avi del cafè Olímpia?

—Exacte. Vaig viure el moll de la vida barcelonina al barri que ara es diu vell.

—Hi ha qui ara en fa apologia anant-hi a viure...

—No em faria res...

—¿Vostè es posaria a la plaça Reial?

—Sí, si em solucionen l'aparcament. És que jo vaig molt amb moto i això també és un inconvenient. Però som ben estranys perquè quan jo era petit al barri vell, envejava els amics de l'Eixample. Aleshores ens hauria agradat viure a l'Eixample i ara tornem allà baix...

—¿Això que li acaba de portar la secretària s'ho pren cada tarda a la mateixa hora?

—Diguem que és un tallat amb gel.

—Vostè hauria pogut fer el que han fet molts. Adormir-se en el record, caure en el pou de l'ex-resistència, fer el paper de frustrat i, en canvi...

—És que a mi ja m'han passat abans, les coses. Un restaurant va tenir atemptats amb bombes. Després d'un article sobre Palafrugell, em volien cre-

mar la casa... M'han passat coses que no passen a tots els altres.

—*¿No deu ser que el país necessita un cap de turc?*

—En tot cas jo només sóc un capet.

—*¿Se sent pare de molta gent que avui és al poder? La gauche divine, l'època del Boccaccio, l'Up&Down...*

—Tampoc no teníem gaire consciència del que fèiem.

—*¿Però la classe intel·lectual prepolítica l'ha decebut?*

—Potser algunes coses jo no les hauria fetes de la mateixa manera, és clar.

—*Edicions que han estat best-seller, films, disseny, perfums, revistes... i cançó. ¿Com els veu, els de la cançó?*

—Van viure la seva època estel·lar. La meua època va ser la dels recitals que recollien beneficis destinats a l'Assemblea de Catalunya. Ara seria grotesc intentar el mateix paper. Molts dels que van començar potser no eren tan bons com es deia, ni ara són tan dolents com sembla que es digui. Els músics que són músics se'n salvaran. El Llach, per exemple; el Serrat, que és el millor...

—*¿I el disc que va voler fer amb Dalí?*

—Una experiència terrible. No sé ni on para. De fet, no era gaire excel·lent, musicalment. I amb Dalí vaig arribar a perdre la paciència. Em va demanar un milió. Fa més de quinze anys. I quan va ser l'hora final de l'enregistrament, ens va sortir que ja havia assajat i que Dalí no es repetia mai. Va ser delirant, allò.

—*Però Dalí ha dit de vostè que era l'únic català que funcionava...*

—Una dedicació seva, sí... No us hi vulguen trobar, però.

—*M'ha dit abans que encara va amb moto. ¿És el que queda de la seva promoció de Sito Pons, o de Garriga, o de la revista Grand Prix? ¿Encara és el que voldria fer?*

—Ja sé que és impossible... Però ara també tenim el Pérez Sala, hem comprat un cavall per al 92 que hem de preparar durant quatre anys, i el que vingui.

—*¿No ha pensat mai que aquest país potser és massa petit i que el que fa ho hauria pogut fer en un altre lloc?*

—Petit i una ciutat a vegades provinciana, però sóc molt de girar i tornar, jo. Allò del Born que diuen. Em conec el país i em conec la ciutat on he nascut. Ja sé que hauria pogut instal·lar-me a París, o als Estats Units, però em sento bé aquí.

—*¿Se sent reconegut, però?*

—M'han pispat moltes idees.

D'altres han costat de defensar. No em preocupa gaire el reconeixement.

—*Vostè em fa l'efecte que defineix en bona part el tipus-model d'empresari català...*

—*¿Vols dir?*

—*Té família col·laborant dins el seu món, la seva muller, la germana, nebots... ¿Vostè és fidel amb els treballadors? ¿Li agrada la fidelitat recíproca?*

—La gent que treballa amb mi ha de ser eficaç. Jo combino el cop d'ull i la preparació de cadascú a l'hora de triar un col·laborador. De fet, la gent que tinc m'és imprescindible. No hauria

pogut fer res sense ells... el Monje mateix, al Veneto... va començar d'ajudant, i va seguir de cambrer, de segon màitre, de primer màitre, de director, de mig amo i ara ja m'ho ha comprat tot... Potser sí, que això és el que queda de l'empresari català.

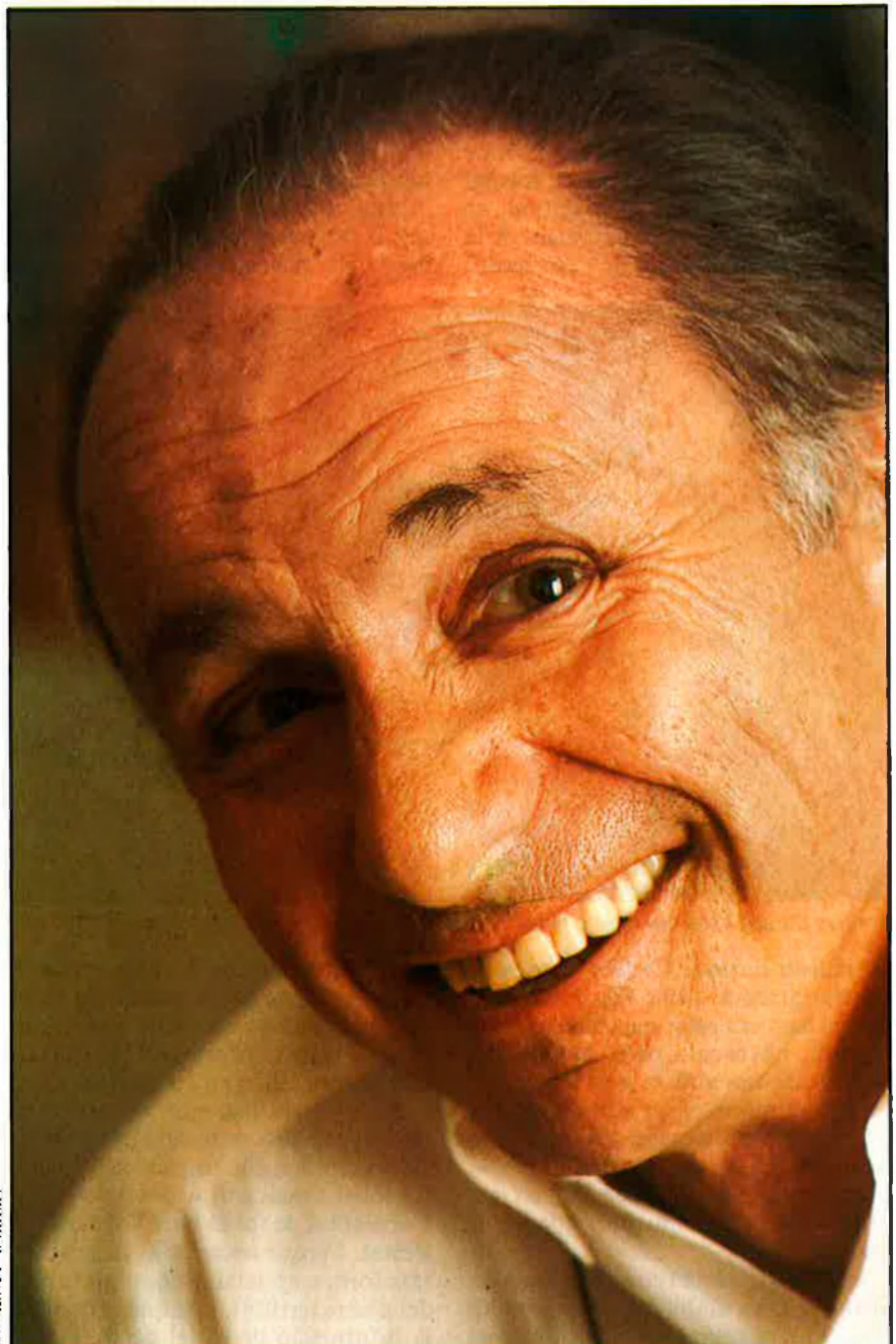
—*Això i molt més. De l'emprenedor que ha resistit la crisi i continua endavant.*

—Amb sort, hem quedat.

—*I amb tallat amb gel cada tarda a la mateixa hora.*

—És que tinc una vaca...

—*Doncs, que no sigui la de la mala llet que deia el poeta.* □

DOMÈNEC UMBERT

Oriol Regàs, una persona amb molta sort, segons reconeix ell mateix.